

บทนำ

ออกหักเขาว่าไม่ตาย

อ้อ ก็ไม่ตายจริงๆ นั่นแหละ

แต่เพราะไม่ตายไง เลยต้องใช้ชีวิตแบบใจพังๆ อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

มันไม่ได้เสียใจถึงขนาดอยากหายไปจากโลกหรืออะไรแบบนั้นหรอก แต่มันปวดใจทุกครั้งทีนึกถึง เจ็บแปลบที่คิดว่าต่อไปจะไม่มีแล้ว และมันยังคงคาใจถึงเหตุผลของการถูกบอกเลิกอันแสนจะคลุมเครือ

ไม่สิ มันไม่ได้คลุมเครือ เด๋ยบอกผมชัดเจนว่าไม่รัก ยังมีอะไรต้องกัขาอีก แต่ที่ผมไม่เข้าใจคือทำไมล่ะๆ มันถึงได้เกิดขึ้นกะทันหันนัก ความสัมพันธ์ของเรามันกำลังไปได้ดี ดีมาก ๆ ด้วยซ้ำ...

ไม่ใช่หรอก

หรือเป็นผมเองที่คิดไปคนเดียวว่ามันดี เด๋ยเขาไม่ได้คิดแบบเดียวกับผม

ยิ่งคิดก็ยิ่งสับสน ผมจมอยู่กับความสับสนแบบนี้มาห้าเดือน

แล้ว ความไม่เข้าใจมันดึงให้ผมต้องวนเวียนกลับไปคิดถึงสาเหตุของการเลิกกราบอยู่เรื่อย

ผมมองข้ามอะไรไป ผมทำอะไรผิดต่อเขาโดยไม่รู้ตัวหรือเปล่า

“เสริญเรียบร้อยแล้วคะสุดหล่อ” พี่สาวทรานส์หน้าตาสะสวยบอก เธอคงล้างเครื่องสำอางออกจากใบหน้าให้ผมหมดแล้ว “เหม่ออะไรคะคุณผู้ประกาศข่าว”

ผมนั่งเหม่ออยู่นานจนไม่รู้ตัวเลยสินะ

เป็นแบบนี้อีกแล้ว

“คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยครับพี่กวาง”

“คิดถึงคนที่ไม่ควรคิดถึงหรือเปล่า”

ทุกคนรู้ว่าผมอกหัก เห็นสภาพตาไหล ๆ เดินเข้ามาในสตูดิโอเมื่อห้าเดือนก่อนก็เลยเข้ามาถามไถ่

ผมบอกพวกเขาไปแค่ว่าอกหัก ไม่ได้บอกว่าจากใครหรือเล่า ประวัติความรักให้ใครฟัง ปฏิกริยาของแต่ละคนก็ต่างกันไป มีคนชวนบ้าง ให้กำลังใจบ้าง แหย่บ้าง แนะนำคนใหม่ ๆ ให้รู้จักบ้าง วนไปเรื่อย ๆ

แต่ก็นั่นแหละ ผมยังไม่เจอคนใหม่ที่ชอบและยังไม่พร้อมจะเริ่มต้นอีกครั้ง สงสัยคนเก่าจะยังฝากความทรงจำของเราไว้ชัดเจนไป

เมื่อไหร่มนุษย์เราจะผลิตยาช่วยลบความทรงจำอันเจ็บปวดได้เสียทีนะ หลาย ๆ คนจะได้เอาเวลาไปทำอย่างอื่นมากกว่าต้องมานั่งเสียใจ

หลาย ๆ คนที่รวมถึงผมคนนี้ด้วย

ผมในตอนนั้นคิดสะระตะไปเรื่อยโดยไม่รู้ตัวหรือทราบดีว่าในอนาคตอันใกล้ ยาที่พูดถึงจะเดินทางมาหา

ไม่ได้มาในรูปแบบยาเม็ด ยาน้ำ หรือยาผงขงละลายด้วย

น้ำเปล่า แต่มาในรูปแบบคนตัวเป็นๆ
คนคนหนึ่ง que เปลี่ยนหัวใจผมไปตลอดกาล
ถ้าคุณอยากรู้จักเขา ผมจะเล่าให้ฟัง...

Chapter 1

ร้างสนาม

“คริสเตียโน โรนัลโด เปรยมาแล้วครับว่าอาจจะย้ายไปเล่นในลีกอื่นหากไม่สามารถพาแมนยูเข้าไปลุ้นถ้วยยูฟ่าแชมเปียนส์ลีกฤดูกาลหน้าได้”

“แบบนี้แฟนแมนยูใจหายแยะเลยนะครับ”

“แต่ก็เข้าใจได้ครับ นักเตะเจ้าของบัลลงดอร์¹ ห้าสมัย แถมยังทุบสถิติมากมายตลอดอาชีพนักเตะของตัวเอง คงอยากเป็นตัวแปรพาทีมไปสู่ผลงานที่ดีขึ้นหรือคว้าถ้วยแชมป์สักถ้วยมาครอง แต่ดูจากผลการแข่งขันที่ผ่านมาแล้ว ถือว่าผลงานยังไม่ค่อยเข้าตาเท่าไร”

“ในฐานะแฟนผี น้องลิรัฐึกอย่างไรบ้างครับ”

“พี่เกรทถามในฐานะผู้สื่อข่าวหรือแฟนหงส์ล่ะครับเนี่ย”

ผมกับพี่เกรทรายงานผลการแข่งขัน วิเคราะห์ วิวิจารณ์กีฬากันอย่างออกรส บางทีก็ตบมุกกันเอง เรียกเสียงหัวเราะจากทีมงานได้

¹ รางวัลลูกบอลทองคำ มอบให้นักเตะผลงานยอดเยี่ยมที่สุดแห่งปี ในที่นี้พูดถึงคริสเตียโน โรนัลโด

บ้างประปราย จบงานก็แยกย้ายทางใครทางมัน มีบางคืนที่กอดคอกันไปสปอร์ตบาร์ นั่งดูฟุตบอลกันจนดึกดื่น

อย่างเช่นคืนนี้ ถึงจะไม่ใช่บิกแมตช์แต่ผมก็ตอบรับคำชวนของเขา บรรยายภาคครีกครึ้นนอกบ้านอาจช่วยให้จิตใจผมห่อเหี่ยวน้อยลงได้บ้าง

เราสองคนเข้ากันได้ดี ทั้งในแง่ของการทำงานหน้ากล้องและชีวิตหลังกล้อง เราเป็นเพื่อนกันได้ไม่ยากเพราะมีไลฟ์สไตล์คล้าย ๆ กัน จะมีข้อแตกต่างก็คงไม่พ้นทีมฟุตบอลในดวงใจของเราซึ่งเป็นคู่แข่งตลอดกาลเท่านั้น

โพรดิเวเซอร์เลือกจับแพนแมนเซสเตอร์ยูไนเต็ดอย่างผมมาจัดรายการคู่กับพีเกรทผู้คลั่งไคล้ลิเวอร์พูล ก็เพราะต้องการสร้างสีสันและตั้งใจให้เราจิกกัดกันพอเป็นพิธี

เราไม่ทำให้ผิดหวัง เรตติงรายการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่มีผมเข้ามาเสริมทัพผู้ประกาศข่าวกีฬา

ไม่ได้ด้วยว่าตัวเองหล่อหรือเก่งอะไรนะ ทีมงานเขาบอกมา

เมื่อก่อนพีเกรทดำเนินรายการ Sports Reaper เพียงคนเดียว ส่วนผู้ประกาศอีกคนชื่อพีรันทำหน้าที่รายงานข่าวกีฬาประจำช่องสองคนแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน แต่เมื่อปีที่แล้วทางสถานีมีการปรับผังรายการและเรียกผมเข้ามาทดลองงานเพื่อร่วมทีม เราทั้งสามคนจึงได้ทำหน้าที่ผู้ประกาศข่าวและผู้ดำเนินรายการกีฬาไปพร้อม ๆ กัน

ผมรายงานข่าวกีฬาทุกวันอังคารถึงพฤหัสบดีช่วงหนึ่งทุ่มถึงสองทุ่ม จัดรายการ Sports Reaper คู่กับพีเกรททุก ๆ ศุกร์และเสาร์ หลังละครภาคค่ำของสถานี วันอาทิตย์และจันทร์จึงเป็นวันหยุดของผม

พีเกรทรายงานข่าวกีฬาช่วงเวลาเดียวกับผม แต่เป็นวันศุกร์

ถึงวันอาทิตย์ เราจัดรายการคู่กันอย่างที่ผมบอกไปในคืนวันศุกร์ และเสาร์ เพราะฉะนั้นวันศุกร์และเสาร์ของพีเกอร์ทจะหนักหน่อย เพราะต้องทำสองอย่าง แต่หนุ่มมากประสบการณ์อย่างเขาไม่มีอะไรน่าห่วง

จะต้องห่วงอะไร จบงานพีมันยังชวนไปเที่ยวต่อได้เหมือนไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ส่วนพีรับหน้าที่ประกาศข่าวกีฬาในวันจันทร์ถึงศุกร์ช่วงกลางวัน ในวันจันทร์ช่วงค่ำจะเป็นรายการ Top-Notch Player ที่พีรับดำเนินรายการเพียงคนเดียว

ผมไม่ค่อยเจอพีรันในเวลางานบ่อยนักเพราะตารางเวลาไม่ตรงกัน แต่พีรันและพีเกอร์ทเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย เราจึงเจอกันนอกรอบบ่อยกว่า

ใคร ๆ ก็เรียกเราว่าสามทหารเสือแห่งช่อง UC หมายเลข 22 ผมไม่ได้เป็นพนักงานประจำของช่องเพราะชินกับการเป็นฟรีแลนซ์ ผมเลือกเซ็นสัญญากับทางสถานีแบบปีต่อปีเพื่อความสบายใจ และตอนนี้อยู่ในช่วงเริ่มต้นสัญญาการทำงานฉบับที่สอง หลังจากทำงานกับช่อง UC หรือ Utopia Channel มาครบหนึ่งปีเต็มเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

ถึงจะเด็กสุดและประสบการณ์หน้ากล้องน้อยที่สุดในบรรดาสามทหารเสือ แต่ผมก็ไม่ได้ใหม่ในวงการกีฬา

ก่อนหน้านั้นผมเขียนคอนเทนต์ส่งให้นิตยสารกีฬาออนไลน์ ฉบับหนึ่งอยู่สามปี งานของผมในตอนนั้น นอกจากวิเคราะห์และวิจารณ์การแข่งขันที่จบไปแล้ว ผมยังใช้ข้อมูลเชิงลึกที่ค้นคว้าได้มาคาดเดาผลการแข่งขันใหญ่ ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น แล้วก็มีมักจะแม่นยำด้วย จนคนบางกลุ่มบนโลกออนไลน์เรียกผมว่า ‘สปอร์ตกูรู’

ผมไม่เคยเดามั่ว ทุกอย่างผ่านการสืบค้นข้อมูล กลั่นกรอง และวิเคราะห์มาแล้วทั้งนั้น แต่คนเขาไม่ได้แคร์จุดนั้นเท่าไร เขาสนใจ

การทนายผลกีฬาของผมมากกว่า แฟนกีฬาบางกลุ่มอาการหนักถึงขั้นเอาผลการแข่งขันที่ผมคาดการณ์ไว้ไปเล่นพนันออนไลน์ พอนานเข้ากลายเป็นว่ามีพนันต่างจั่งจะแทงผลตามทุกที ผมเลยต้องเขียน Disclaimer ไว้ทำยบทความ ปฏิเสธความรับผิดชอบกรณีแฟนกีฬาตีความเนื้อหาไปใช้ในทางมิชอบจนเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน คิดแล้วก็ได้แต่ปลง วิจารณ์ญาณในการเสพลื่อนี่สอนกันไม่ได้จริง ๆ

ภาวะความรับผิดชอบของผมเพิ่มขึ้นในช่วงสองปีหลัง ผมยังคงเขียนคอนเทนต์ออนไลน์อยู่ แต่มีการอัดพอดแคสต์เพิ่มเข้ามาเพื่อให้บริษัทนำไปเผยแพร่บนแพลตฟอร์มต่าง ๆ เนื้อหาในพอดแคสต์แตกต่างจากบทความ จะเน้นหนักไปทางเรื่องน่าสนใจของเหล่านักกีฬาชื่อดัง รวมถึงเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยด้านกีฬา กลุ่มคนฟังของผมมักคอมเมนต์บอกว่าชอบเปิดฟังเพลิน ๆ เวลาขับรถ ได้อ่านแล้วก็ดีใจครับ

งานตอนนั้นว่าสนุกแล้วนะ แต่งานปัจจุบันสนุกกว่าแถมยังได้ค่าตอบแทนสูงกว่ามาก

“ขอโทษนะคะ ขอถ่ายรูปด้วยได้ไหมคะ” ผู้หญิงคนหนึ่งเดินถือโทรศัพท์มาถึงโต๊ะของเรา เธอไม่ได้มองมาที่ผมหรือพี่เกรทเป็นพิเศษ เดว่าคงเป็นแฟนรายการที่ต้องการภาพของเราทั้งคู่

“ถ่ายผมคนเดียวหรือไอ้พี่เหร์นี้ด้วยครับ”

พี่เกรทตดเสียงหล่อถาม เรียกเสียงหัวเราะจากผู้หญิงคนนั้นได้ตามคาด บางทีผมก็ห่มันใส่พี่มันนะ กับแฟนคลับที่นำตัวหล่อเทพบุตร กับน้องกับน้องมิ่งคือไอ้สกุลดี ๆ นี่เอง

“ถ้าอย่างคุณลิเรียกชื่อเหร์ พี่ชายบนโลกจะมีใครหล่อละคะเนี่ย”

“พูดถูกใจ ผมแถมให้อีกรูปเลยครับ” ผมตอบไปยิ้ม ๆ ไอ้พี่เกรทเบ้าปากใส่ตามระเบียบ

เราสองคนยิ้มแยมบริการแฟนคลับอย่างเคย เหตุการณ์แบบนี้

เกิดขึ้นบ้าง มีหลายครั้งที่ผู้คนอยากเข้ามาขอถ่ายรูป แต่ไม่กล้า เนื่องจากเป็นเวลาดส่วนตัว แต่หลายคนก็เลือกทำใจกล้าเดินเข้ามาพูดคุยด้วยเหมือนผู้หญิงคนเมื่อกี้

เราตี๋มไป คุ้ยไป ด่ากันไปตามประสาหนุ่มโสด บางครั้งพี่รันมาด้วย บางครั้งก็มีเพื่อน ๆ พี่เกรทมาแจม บางครั้งก็เพื่อน ๆ ผม ถ้ายิ่งใหญ่หน่อยก็ชวนเพื่อน ๆ ของเรามาตี๋มด้วยกัน จัดเป็นปาร์ตี้นาตาชอยม

แต่คืนนี้มีกันแค่สองหนุ่ม พี่เกรทมันเลยเผือกชีวิตผมได้อย่างไม่กลัวใครจะได้ยิน

“มึงยังไม่หายเฮิร์ตเฮรอลี”

“ทำไมพี่ถามแบบนี้”

“มึงเหม่อตอนแต่งหน้าเข้ารายการ”

“...” อีกแล้วเหอวะ ผมเปื้อนตัวเองเวอร์ชันนี้เหมือนกันนะ ยิ่งเกิดขึ้นแบบไม่รู้ตัวยิ่งตอกย้ำว่าอาการหนัก

“แต่กูนับถือมึงนะ ถึงหลังกล่องมึงจะแย แต่หน้ากล่องกั๊ดทิมรักทุกครั้งที่สบโอกาส ไม่หลุดริมเลยไอ้เวร”

ผมขำพี่เกรท จะชมว่าผมแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวได้ดีแต่ดันไม่พูดตรง ๆ ฟอรัมจัดนักไอ้หมอนี่

ผมไม่ได้ตอบคำถามเพราะดูเขาจะรู้คำตอบอยู่แล้ว ข้อดีอีกอย่างของพี่มันคือไม่เข้าซี่ อาจจะไม่ชอบถามไถ่ตามประสา แต่พอจับสังเกตได้ว่าคนตอบยังไม่พร้อมมันก็ไม่มาคาดคั้นอะไร

เราตี๋มกันจนดึกและแยกย้าย ต่างคนต่างจอดรถไว้ที่สถานี เพราะรู้ดีว่าน่าจะเมา

ไม่ผิดจากที่คิด แรก ๆ ก็แค่กรี๊ด ๆ แต่หลังจากกลับมาถึงคอนโดก็รู้สึกได้ว่าหัวหนักใจเล่น ผมนอนแผ่หลาบนเตียง มองเพดาน มันเริ่มหมุนไปมาตามสติของผม

หน้าของเตี้ยผุดขึ้นมาในสมองอีกครั้ง มันห้ามไม่ได้ ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งกระตุ้นให้คิดถึง

ผมหลับตาราวกับมันจะช่วยไม่ให้เห็นภาพนั้น แต่ไม่เลย ยิ่งมืดเท่าไร ใบหน้าของเตี้ยก็ยิ่งชัดเจน

ช่างมันก็แล้วกัน บางครั้งการบังคับตัวเองให้ลืมมันก็เหนื่อยเกินไป การปล่อยให้คิดถึงเขาอาจเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่งก็ได้ สมองได้พัก แต่หัวใจทำงานหนักเหมือนจะขาดให้ได้

หลายเดือนก่อนหน้านั้น...

ผมได้รับโทรศัพท์จากพี่เก่งในวันว่างที่ไม่มีถ่ายรายการ เขาเป็นพิธีกรเมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษาปริญญาตรี พี่เก่งชวนไปเตะบอลกับก๊วนเพื่อน ๆ พี่ ๆ หลายคนที่สนามในมหาวิทยาลัย แม้จะจบมาหลายปีแล้ว แต่ผมก็ยังแวะเวียนพบปะกับพวกเขาอยู่เสมอ

หลังเสียเหงื่อให้กีฬาอยู่พักใหญ่ พวกเราก็ก๊อชงกันไปกินดื่มกันต่อที่ร้านอาหารกึ่งบาร์ไม่ไกลนัก ระหว่างสั่งอาหาร ผมเห็นพี่โชค เพื่อนสนิทที่เก่งคุยโทรศัพท์กับใครบางคนแล้ววางสายไป จากนั้นไม่นานคนที่พี่โชคแนะนำว่าเป็นน้องรหัสสมัยเรียนก็เดินเข้ามาในร้าน

วินาทีนั้นเอง ความรู้สึกตกประหม่าเหมือนเป็นวัยรุ่นนั้นก็เกิดขึ้นกับผมอีกครั้ง ใครบางคนที่ไม่อาจจะสายตาได้เดินเข้ามายังโต๊ะของเราตามการโบกมือเรียกก๊ก ๆ ของพี่โชค

‘นี่ไอ้เตี้ย น้องรหัสสมัย ป. ตรี มันเรียนตอกเตอร์อยู่ที่นี่เลยแฮะ’

พี่โชคแนะนำคนมาใหม่ให้ทุกคนได้รู้จัก เตี้ยยกมือไหว้รอบโต๊ะแบบส่ง ๆ คงเพราะไม่แน่ใจว่าใครอายุมากกว่าบ้าง

เขาหย่อนก้นนั่งตรงข้ามกับผม ดูเหมือนไม่ได้ตั้งใจมาร่วมมื้ออาหารด้วย คงแค่อยากจะทำอะไรสักอย่างพิธีกรของตัวเองเท่านั้น

ยิ่งได้มองใกล้ๆ ผมยิ่งรู้สึกว่าคุณชายคนนี้ ‘มีเสน่ห์’

เป็นเสน่ห์ที่ตริ้งสายตาผมไว้ พยายามจะมองไปทางอื่นแล้ว เพราะกลัวจะถูกจับได้ว่าสนใจ แต่มันทำได้ยากมาก โบหน้าและเครื่องหน้าเล็กๆ ช่างดึงดูด

แบบนี้เรียกรักแรกพบรีเปล่านะ...

‘เออนี้เตี้ย คนนี้ไอ้ลี้ รุนเดียวกับมิ่ง เคยเจอกันไหมวะ’ พี่โชค บัญปากมาทางผมทั้งที่ยังเคี้ยวหมูอยู่

ผมทำท่าจะปฏิเสธเพราะเราเพิ่งเจอกันครั้งแรก ผมมั่นใจว่าไม่เคยเจอคนคนหนึ่งที่มหาวิทยาลัยมาก่อนแน่ๆ อย่างมากก็อาจจะแค่เดินผ่าน ไม่ได้ตั้งใจมอง

หน้าแบบนี้ เดินผ่านเฉยๆ ได้ด้วยเหวอวะ...

‘รู้จักครับ พี่ลี้ก็หาคนดัง หนุ่มบริหารในตำนาน ขวัญใจสาว ๆ ชาวมอ’ เจ้าของเสียงใส ๆ ตอบพี่รหัสตัวเอง หน้าค่อนข้างนิ่งไม่แสดงอารมณ์ แต่นัยน์ตากลับเป็นประกายซุกซนเหมือนกำลังสนุกที่ได้แซว

เตี้ยจริงใจเรียกผมว่าพี่ลี้ตามสาว ๆ แม้เราจะอายุเท่ากัน แล้วคนถูกพาดพิงอย่างผมจะอยู่เฉยได้ไง จริงไหมครับ

ขวัญใจสาว ๆ หรือเปล่าไม่รู้ แต่ตอนนี้ออยากเป็นขวัญใจหนุ่มตรงหน้ามาก ๆ

‘โสดเหี้ย ๆ เลยครับ จีบได้’ ผมไม่สนใจจะเกริ่น บอกสถานะหัวใจให้รู้ไปเลยได้งั้น ๆ จากนั้นเสียงฮือฮา เสียงแซวก็ดังไม่ขาดสาย

‘น้อย ๆ หน่อยไอ้ลี้ล้า’

‘มิ่งมองน้องไอ้โชคเหมือนจะแตกเขาเลยอะ หิวมากเหวอวะ แดกกุ้งตรงหน้ามิ่งไปก่อนนะ’

‘ไอ้ลี้แม่งไม่แตะเบรกเลยวะ ฮ่า ๆ’

‘เตี้ยอย่าไปชอบมันนะ พี่เลี้ยงไว้ก็คน ๆ ก็ชอบมันกันหมด พี่หมั่นไส้’

‘ไม่ชอบหรือครับ ที่เกียจตบตีแย่งกับคนอื่น’ เตี้ยตอบชาว
แก๊งด้วยน้ำเสียงเหมือนคนขี้เกียจ

‘ไม่ต้องแย่งกับใครเลย บอกแล้วไงว่าโสด ตบตกลงเป็นแฟน
วันนี้ แคมพรีคนขับรถรับ-ส่งไปเรียน’ ผมเริ่มขายของ ทำหุทวนลม
ไม่สนใจเพื่อนร่วมโต๊ะ

บางคนทิ้งซอมล์อมลงจานดังเคาะ ก่อนตบมือให้ผมแปะ ๆ

‘ฮาร์ดเชลล์ส์ ๆ’

‘มึงเอาจริงหรือวะลี้’

‘หล่อ รวย นิสัยดี น้องพีโม่โสดนานนะเตี้ย’ พีแก่งร่วมผลมโรง
ผมส่งสายตาขอบคุณไปให้ พีแก่งเป็นคนเดียวในโต๊ะนี้ที่
เข้าข้างผม ที่เหลือคือศัตรูดี ๆ นี่เอง

‘เตี้ยมีแฟนยังอะ’

‘อยากรู้ไปทำไม’

‘จีบได้ไหมครับ’

ยังไม่ทันจะได้คำตอบก็มีไอ้หนุ่มหน้าตาดีมายืนโบกไม้โบกมือ
อยู่หน้าร้าน เตี้ยหันไปยิ้มให้คนคนนั้นก่อนจะขอตัวกลับ

นี่คือคำตอบของคำถามเมื่อกี้หรือเปล่า

ผมมองตามไปก็เห็นว่าทั้งคู่ขึ้นรถไปด้วยกัน แต่ก่อนจะคิดไป
ไกลว่าคนคนนั้นเป็นคนรักของเตี้ย และตัวเองกำลังอกหักจากรัก
แรกพบ พีซคก็เฉลยให้ได้ว่าเขาคือเพื่อนสนิทของเตี้ยที่มักไปไหน
มาไหนด้วยกันตลอดเท่านั้น

ผมใจขึ้น หลังสับสนจนแน่ใจแล้วว่าเตี้ยยังไม่มีเจ้าของหัวใจจริง ๆ
ผมก็ตั้งปณิธานในวินาทีนั้นว่าจะต้องจีบเตี้ยให้ได้

ก็ชอบเขาเนอะ ไม่จีบคงไม่มีทางสมหวัง

จบอาหารค่ำมือนั้นพีซคก็โดนผมร่ำหรือตอแยหนักเพราะ
อยากได้เบอร์ของเตี้ย พีแก่งเบื้อขี้นหน้าผมไปพักใหญ่ ๆ เลยละ

หลังจากใช้ความพยายามสุดฤทธิ์ งดทุกไม้เด็ดที่มีเพื่อพิชิตใจเขา จิบอยู่ไม่นานสุดท้ายความพยายามของผมก็บังเกิดผล เตี้ยตอบตกลงเป็นแฟนกับผมในเวลาต่อมา

ผมมารู้ทีหลังว่าจริง ๆ แล้วเตี้ยรู้จักและชอบผมอยู่ก่อนแล้วที่โผล่ไปให้เห็นหน้าวันนั้นเพราะต้องการทำความรู้จักและดูท่าทีของผมเท่านั้น ร้ายใช่ไหมล่ะ

พี่ไซเคียนยันอีกเสียงว่าก่อนจะเจอกันเตี้ยโทรศัพท์มาถามให้แน่ใจแล้วว่าผมอยู่ในร้านด้วยหรือเปล่า

การกระทำของเขาทำให้ผมนึกถึงคำพูดของนักร้องคนหนึ่ง
‘เราไม่ได้จีบเขาก่อน แค่ว่าตัวเองไปให้เขาจีบ’

เตี้ยทำแบบนั้นและผมก็ตกบ่วงไปเต็ม ๆ

ทั้ง ๆ ที่ใจก็ตรงกัน ความสัมพันธ์ก็เป็นไปได้สวย แล้วทำไม...

ทำไมอยู่ ๆ มันถึงจบลงแบบไม่มีสาเหตุ ไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้า เตี้ยทิ้งผมหลังคบกันแค่สี่เดือน แบบไม่ทันได้ตั้งตัวเลยสักนิดเดียว

ถ้าความรักครั้งนี้ของผมเปรียบเสมือนเกมกีฬา ผมก็คงเป็นผู้เล่นที่ได้ชกหีบยื่นโอกาสให้ลงสนาม แต่ยังไม่ทันจะได้แสดงฝีมือเท่าไรก็ถูกโค้ชใจร้ายคนเดิมเปลี่ยนตัวออกกะทันหัน จากนั้นก็กลายเป็นนักกีฬาถูกลิมริมสนามจนจบเกม

ผมหลับมันทั้งอย่างนั้น เหนื่อยและเบื่อเกินกว่าจะลากสังขารไปอาบน้ำ ยิ่งไงพรุ่งนี้ก็วันหยุด ปล่อยตัวสักวันคงไม่เป็นไร

บอกตัวเองพร้อมปล่อยสติให้จมหัวงนิทราทั้ง ๆ ที่ควียังขมวดเป็นปม

ผมตื่นในช่วงปลายของวันถัดมา เส้นประสาทในกะโหลก
เต้นตุ๊บ ๆ หลังก้มดูสภาพตัวเอง ภาพเมื่อคืนก็ไหลเข้ามาในความทรงจำ

คิดถึงเตี้ยอีกแล้วเหรวะ...

ผมถอนหายใจเฮ็ง ๆ เพลอปล่อยสมองให้โล่งที่ไรต้องหวนกลับไปคิดถึงแฟนเก่าทุกที แฟนคนที่สามในชีวิต แต่เป็นคนแรกที่ผมจริงจังและอยากวางแผนอนาคตด้วย และเขาก็ได้ฝากความเจ็บปวดไว้ให้อย่างแสนสาหัส

สาหัสจนยังไม่สามารถเริ่มต้นใหม่กับใครได้

ผมคงไม่ต่างอะไรจากนักกีฬาที่ร้างสนามไปนานเพราะอาการบาดเจ็บ ยังไม่พร้อมจะลงแข่งอีกครั้ง

ก่อนหน้านี่เคยได้ยินหลายคนบอกว่าการลืมคนรักนั้นทำได้ยาก บางคนใช้เวลาทั้งชีวิตก็ลืมไม่ลง ผมไม่เคยเข้าใจเลยจนได้มาเจอกับตัว

ภาพเตี้ยเรียกชื่อผม ยืมให้ผม ป้อนแซนดวิช นั่งข้างผมตรงที่นั่งข้างคนขับ ทุกภาพยังคงแจ่มชัด ติดตา ตรึงใจ

ตบหน้าตัวเองแรง ๆ ก็แล้ว กะพริบตาถี่ ๆ ก็แล้ว สะบัดหัวไล่ภาพเหล่านั้นออกไป อาบน้ำ ล้างหน้า ล้างจาน ดูดฝุ่น อ่านข่าว กีฬา ฟังธรรมะก็แล้ว

ไม่เป็นผล...

วันนี้ทั้งวันหมดไปกับความพยายามอันไร้ประโยชน์

เกือบหนึ่งทุ่ม ผมหยิบกระเป๋าตังค์กับโทรศัพท์แล้วลงไปยังร้านเบะหมีไม่ไกลจากคอนโด ผมต้องการออกไปเดินเล่นสูดอากาศกรุงเทพฯ ยามค่ำคืนอันแสน...ก็ไม่ค่อยจะบริสุทธิ์นักหรอก แต่มันคงดีกว่านั่งโง่ ๆ คิดเรื่องที่ชวนเจ็บแปลบอยู่ตลอด

ระหว่างทางต้องผ่านสวนสาธารณะขนาดกลาง ผู้คนนิยมมาวิ่งออกกำลังกายกันที่นี่ ผมชอบมาตอนเช้าเพราะคนน้อยกว่า

แต่แปลก ทำไมวันนี้ไม่มีคนเลย

ปกติแล้วในช่วงเย็นจะมีผู้คนละลานตา อาม่าอาอ้อมมาเดิน แอโรบิกกันตรงมุมหนึ่งของสวน รายทางมีพ่อค้าแม่ค้าเข็นของกิน

มาขายแบบไม่เกรงใจคนลดน้ำหนัก มีคนปั่นจักรยาน จูงหมามาเดิน
วิ่งออกกำลังกาย ปิกนิก หรือร้องเพลงเปิดหมวก แต่วันนี้กลับ
เงียบเหงา ไฟตามถนนก็ติด ๆ ดับ ๆ บรรยากาศชวนพิศวง

ไม่ใช่ว่าหลุดมาอยู่ในโลกคู่ขนานหรืออะไรแบบนี้หรือกนะ
ผมเก็บข้อสันนิษฐานสุดเพี้ยนไว้ในใจ เดินต่อมาสักพักก็เห็น
ร้านบะหมี่ของเฮียไท ผมเคยคิดว่าจะพาเต๋ยมาลองชิมสักครั้งเพราะ
เป็นร้านโปรดของตัวเอง แต่ยังไม่ทันจะได้ออกปากชวนก็ถูกยึดเยียด
สถานะแฟนเก่าให้เสียแล้ว

เฮ้อ...

คิดถึงเต๋ยที ก็ถอนหายใจที

หากการหวนนึกถึงคนรักเก่าสามารถแลกเป็นเงินได้ ชาตินี้
ผมคงไม่ต้องทำงานให้เหนื่อย อาจจะทำรวยยิ่งกว่า อีลอน มัสก์
ไปแล้ว

“อ้าว ไอ้หนุ่ม มาถึงก็ถอนหายใจใส่กันเลย อะไรของเอ็งวะ”

ผมไม่รู้ตัวเลยว่าก้าวขาเข้ามาในเขตร้านเฮียไทแล้ว พอเฮีย
ยิ้มขำใส่ผมก็ยิ้มแหง ๆ ตอบไป

ผมเลือกนั่งโต๊ะว่างใกล้กับเฮียไทเพราะแกชอบชวนคุย คุยกับ
แกฆ่าเวลาก็ดีเหมือนกัน สมองจะได้ไม่โล่ง เฮียไทชอบดูข่าวกีฬา
และรายการกีฬาของผม เราคุ้นเคยกันดีเพราะผมอยู่คอนโดใกล้ ๆ
นี้มาตั้งแต่สมัยเรียน

เจ็ดแปดปีได้แล้วมัง

ผมมองดูรอบ ๆ ร้าน วันนี้ลูกค้าในร้านเฮียมากันเป็นคู่ๆทั้งนั้น
จะว่าวาเลนไทน์ก็ไม่ใช่ว่า ทำไมผมรู้สึกเหมือนความรักแปลก ๆ

“ทำไมเอ็งมาคนเดียววะหนุ่ม หล่อ ๆ แบบนี้ไม่มีแฟนหรอ”

แกถามไปที่ลวกบะหมี่ไป ผมขอถอนคำพูดที่ว่าอยากให้เฮีย
ชวนคุย เพราะประโยคคำถามนั้นช่างไม่เข้าหูคนนอกหักเอาเสียเลย
กินร้านนี้มาตั้งหลายปีเฮียแกไม่เคยถามถึงแฟน ดันมาถาม

ช่วงผมออกหัก

“เฮีย เฮียขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจจะแซว วันนี้เฮียจัดโปรหนึ่งแถมหนึ่งนะก็เลยถาม”

เฮียไทคงเห็นผมทำหน้ากสึนไม่เข้าคายนอกเลยรีบขยายความละล่ำละลัก ผมขอโทษเฮียในใจที่ทำหน้าแข็งใส่ ที่แท้เฮียแก็ถามเพราะมีโพโมชั้นนี้เอง

“ไม่มีหรือเฮีย โสดเหี้ยๆ เลย” ผมแตกดันตัวเองแล้วทำหน้าเหม็นเปือเพื่อเป็นหลักฐานว่าไม่ได้โกหก

“แต่ยังไงก็แถมแหละ เอากลับไปกินที่บ้านก็ได้ วันนี้เฮียใจดี”

“ทำไมต้องโปรหนึ่งแถมหนึ่งครับเฮีย วาเลนไทน์ก็ไม่ใช่”

“วันนี้วันครบรอบแต่งงานของเฮียเอง” ว่าแล้วก็หันไปยิ้มน้อยๆ ใส่แผ่นหลังข้อแพรที่ยืนจอดอร์เดอริโต๊ะอื่นอยู่ ถึงร้านเฮียไทจะเป็นแค่ร้านบะหมี่เล็ก ๆ แต่ก็มีโต๊ะให้นั่งถึงเก้าโต๊ะ แถมยิ่งดีก็ลูกค้าก็ยิ่งคึกคัก

ผมยิ้มตาม ทั้งยินดีทั้งอิจฉา เฮียไทได้ฉลองวันครบรอบปีที่สิบปีชีวิตคู่ ส่วนผมได้ฉลองครบรอบอกหักมาห้าเดือนพอดี

“อ่าวน้องสิ วันนี้เฮียเขาจัดโปรคู่รัก ทำไม่ไม่พาแฟนมากินด้วยล่ะ มาสองจ่ายแค่หนึ่งนะ” ข้อแพรไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหนเข้ามาทัก

ประโยคนั้นทำเฮียไทขำจนหน้าแดง ส่วนผมยิ้มแห้ง

“ดูท่าสุดหล่อของลื้อจะอภัพรักนะสิ” เฮียไทตอบแทน

“ก็ใช่สิเฮีย ใครจะไปหวานชื่นเหมือนเฮียกับข้อล่ะ”

“อ่าว เอ็งอย่ามาพาลนะ เดี่ยวก็มีเองแหละน่า”

“สมพรปากนะเฮีย”

“ใครจะรู้วะ เนื้อคู่เอ็งอาจจะหล่นมาจากฟ้าก็ได้” เฮียไทพูดไปเรื่อย

“ไม่เอาละ ผมขอแบนไม่ให้เฮียถามเรื่องแฟนแล้ว ถ้ามาคนเดียวคือโสด วันข้างหน้าพาใครมาก็คนนั้นแหละแฟนผม”

ผมประกาศก้าวโดยไม่ได้คิดอะไร คนสูงวัยทั้งคู่เลยยิ้มให้ผม เหมือนเอ็นดู

“เออเฮียครับ ทำไมวันนี้สวนมันเจียบจัง” ผมถามสิ่งที่สงสัย ก่อนหน้านี้ออกไป

“เฮียก็คิดเหมือนเอ็ง เขาพร้อมใจกันซิดเดย์เหรวอะ ไม่มีใคร มาออกกำลังกายเลย แปลก”

เราสงสัยในเรื่องเดียวกัน คืนวันอาทิตย์ที่ผู้คนควรจะพลุกพล่าน กลับเจียบเหงาผิดปกติ ผมเดาเอาเองว่าเจ้าหน้าที่คงปิดสวนเพื่อปรับปรุง

บทสนทนาศัพท์เพหระของผมกับเฮียไทถูกขัดด้วยสายเรียกเข้าจากพีเกรท ผมกดรับสายทันทีเพราะหากไม่ใช่เรื่องด่วน พีเกรทจะใช้วีโอล์นมาแทน

“ครับพี” ผมกรอกเสียงหลังกดรับสาย

“ยุ่งอยู่ไหมวะลี”

“ถ้ายุ่งอะ”

“เรื่องของมึงเถอะ” พีเกรทตอบเสียงเรียบ

ผมรู้อยู่แล้วละ ถ้ามแก่ไปอย่างนั้นเอง

“มึงงง”

แล้วมันก็ลากเสียงยาวมาเลย เกิดเรื่องอะไรแน่ ๆ

เสียงวุ่นวายในสายบอกผมว่าพีเกรทอยู่ที่ห้องส่งของสถานี และคงกำลังเตรียมตัวสำหรับช่วงรายงานข่าวที่กำลังจะถึง

“มีไรกรีบ ๆ พุดมาพี ผมรำคาญ”

“พຽ່งนี้มาอัตรรายการแทนไ้อ์วันให้ที มันจะลา”

จบประโยคนั้นเราก็คุยรายละเอียดงานกันนิดหน่อยก่อนวางสาย ผมรู้ว่าทำไมพีเกรททำเสียงหงอยขนาดนั้น แต่ไม่ยอมพุดอะไรออกไปให้พีมันเงิน

สามทุ่มครึ่งคืนนี้ผมต้องเข้าประชุม Zoom กับโปรดิวเซอร์และ

ทีมงานของรายการ Top-Notch Player ของพีร้นเพื่อคอนเฟิร์มคิด และรับฟังเนื้อหาของ Episode ที่ผมต้องไปอัดแทน

รายการของพีร้นไม่ต้องอาศัยข้อมูลแบบเรียลไทม์ขนาดนั้น ทำให้สามารถอัดล่วงหน้าได้ก่อนสองสามตอน ไม่เหมือนรายการของผมกับพีเกรทที่ออกอากาศสดเพราะต้องใช้ข้อมูลอัปเดตล่าสุด และวิเคราะห์ข่าวในกระแส

พีเกรทบอกว่าพีร้นติดธุระด่วนทำให้ต้องลางานเกินหนึ่ง สัปดาห์ Top-Notch Player สัปดาห์นี้แพน ๆ จะยังได้เห็นหน้าหล่อ ๆ ของพีร้นอยู่ แต่สัปดาห์หน้าจะเป็นหน้าที่ผม เนื่องจากช่วงนี้พีร้นค่อนข้างยุ่งกับธุระทางบ้าน ไม่มีเวลาถ่าย Episode อื่น ๆ สดอีกได้เลย

ผมไม่ซีเรียสอยู่แล้ว รายการพีร้นก็สนุกดี ผมไปแทนได้สบาย หลังจากคุยเรื่องงานกับรุ่นพี่เรียบร้อยแล้ว ผมก็หันมาหาเฮียไท แกกำลังชะมิกเขม้นตักเครื่องพะหมี่ต่าง ๆ นานาใส่ซามให้ลูกค้า “เฮียครับ ของผมเปลี่ยนเป็นใส่ถุงกลับบ้านนะครับ งานเข้า” “ได้เลย ๆ”

สุดท้ายผมก็เดินหิ้วถุงพะหมี่สองถุงกลับบ้านคนเดียวได้ บอกเฮียไทซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าไม่เอาของแถมเพราะอยู่คนเดียว แต่เฮียกับซ้อก็ยืนยันว่ามันเป็นโพรโมชันฉลองวันครบรอบ แล้วผมจะไปสู้อานาภาพแห่งรักของทั้งคู่ได้ยังไง เก็บอีกถุงไว้กินพรุ่งนี้ก็แล้วกัน

ระหว่างทางกลับบ้านโต ผมก็อดแปลกใจอีกครั้งไม่ได้ ไฟตามทางเหลือส่องสว่างแค่หลอดเดียวเท่านั้น แถมยังติด ๆ ดับ ๆ ตลอดเวลาเหมือนพร้อมจะลาโลกได้ทุกเมื่อ

อารมณ์ตอนแรกก็ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างพาล ผมก่นด่าผู้รับผิดชอบสวัสดิภาพของประชาชนอยู่ในใจ ถ้าถูกปล้นทรัพย์ไปก็คงไม่มีใครเห็นเพราะจุดนี้มีดเกินไป ดีไม่ดี กล้องวงจรปิดก็คงเสีย

ตามสูตรสำเร็จของมหานครที่ชีวิตไม่เคยลงตัว

จู่ๆ ผมก็รู้สึกว่าล้มพัดผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็วและรวดเร็ว ท้องฟ้ามีดสนิทกลับปรากฏแสงแปลบปลาบ ตามผมพรวด ในหูล้อ คล้ายดับไปชั่วขณะ สรรพเสียงรอบด้านเงียบกริบ มีเพียงเสียงวิ่งในหูที่บ่งบอกว่าการทำงานของประสาทรับเสียงเกิดผิดพลาดขึ้นมา กะทันหัน ลมพัดแรงจนต้นไม้ใบหญ้าปลิวว่อน

ขาของผมหยุดเอาดี้อ ๆ ณ บริเวณฟุตพาทริมสวนสาธารณะ เนื่องจากเกิดอาการเวียนหัวคล้ายบ้านหมุน

เปรี้ยว!

ฟ้าแลบก่อนหน้านี้อกลายเป็นเสียงคำรามดังสนั่นก่อนจะผ่าเปรี้ยงลงมาแบบไร้สาเหตุ

ผมคิดว่าถูกผ่าฟ้าเข้าแล้วเนื่องจากรู้สึกเจ็บชายโครงคล้ายมีใครนำก้อนมาทุบอย่างแรงจนล้มลง แวบหนึ่งในห้วงความคิด ผมนึกถึงหน้าพ่อแม่และพี่ชาย ถูกบะหมี่ในมือกลิ้งหลุน ๆ ไปหยุดยังขอบทางเดินติดกับสนามหญ้าของสวนสาธารณะ

ผมนอนหงายอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง รู้สึกว่ามีบางอย่างหนักอึ้งทับตัวอยู่ เมื่อฟื้นจากอาการเวียนหัวและประสาทหุกกลับมาแล้ว ผมจึงเริ่มสำรวจว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น

ผมยังไม่ตายและไม่ได้ถูกฟ้าผ่าอย่างที่เข้าใจในตอนแรก

เจ็บสะโพกและข้อศอกซ้ายนิดหน่อยเนื่องจากเสียหลักล้ม โชคดีว่าหัวไม่ได้กระแทกพื้นจนทำให้อวัยวะสำคัญของร่างกายส่วนนี้แตกหักไป แต่ไอ้หนัก ๆ อยู่บนตัวนี่มันคืออะไร

“ไอ้ย!”

ไม่ใช่เสียงผม แต่เป็นเสียงของสิ่งมีชีวิตที่ทับอยู่เต็มอก ผมผงกหัวขึ้นเพื่อจะดูให้แน่ใจว่าอะไรก็ตามที่ทิ้งน้ำหนักอยู่บนร่างของผมคือมนุษย์จริง ๆ ไม่ใช่ผีสิงนางไม้ที่โผล่มาพร้อมสภาพอากาศอันแปรปรวน

ใช่...คนรุ่นใหม่อย่างผมก็สามารถตั้งสมมุติฐานอันห่างไกลจากหลักวิทยาศาสตร์ได้เหมือนกัน

ผมเห็นกลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนดกเต็มศีรษะ ใครคนหนึ่งค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น เจ้าของใบหน้านวลผ่องหล่อใส่ทำหน้าที่บิดเบ้ท่าทางจะเจ็บไม่ต่างจากผม

“อะไรกันวะเนี่ย” เสียงนุ่ม ๆ ของคนตัวเล็กกว่าผมยังคงดังต่อเนื่อง

“ลูกก่อนดีไหมคุณ” ผมพูดบ้าง

“เฮ้ย! ขอโทษครับ”

กว่าเจ้าตัวจะระลึกได้ว่านอนทับกันอยู่ก็ผ่านไปนานสองนาน เจ้าของร่างสมส่วนรีบยันกายลุกขึ้น แต่ด้วยความรีบเร่งเกินไปหรืออะไรไม่ทราบ มือที่ควรค้ำกับพื้นเพื่อดันตัวขึ้นก็ดันค้ำมาตรงเป้ากางเกงของคนใต้ร่างเต็มรัก แล้วคนใต้ร่างจะเป็นใครไปได้นอกจากผมคนนี่!

สารภาพเลยว่าเจ็บลึกลับ

“โอ้ยยยย”

“Shit! ขอโทษครับ ไม่ได้ตั้งใจ”

เขารีบยกมือไหว้ผมที่นอนคุดคุ้กุ่มเป้าหน้าเหยเก เป็นผู้ชายเหมือนกันคงรู้นะว่ามันจุกแคไหน

เวลาผ่านไปสักพักหนึ่งผมก็หยุดร้องโอดโอยพร้อมกับพยายามจะลุกจากพื้น ต้นเหตุความเจ็บปวดเข้ามาช่วยพยุง แม้จะยังระแวงแต่ผมก็ยอมให้อีกฝ่ายช่วยในที่ที่สุด

เมื่อเราทั้งคู่ต่างบิดเศษฝุ่นเศษหญ้าตามตัวออกแล้วจึงได้จังหวะสำรวจกันชัด ๆ

เขาตัวสูงโปร่ง แต่ก็ตัวเล็กกว่าผมอย่างชัดเจน ฝ่ายนั้นมองหน้าผมด้วยแววตาที่ดูสำนึกผิดอยู่หน่อย ๆ คงเพราะอยู่ ๆ ก็ล้มทับกันอย่างแรงจนลงไปกองกับพื้นทั้งคู่ แดมยังตะปบอึ้งมือใส่ดวงสวรรค์

ของผมเต็มแรง นี่มันการท้าทายแบบใหม่หรือไงกัน

คงไม่ใช่แฟนคลับโรคจิตหรืออะไรใหม่

ว่าแต่เด็กนี่มันโผล่มาจากไหนวะ ผมมั่นใจว่าเดินอยู่คนเดียว
ไม่มีคนเดินตาม ไม่มีใครเดินสวน สวนสาธารณะก็เรียกว่าร้างได้เต็ม
ปาก พอฟ้าผ่าเปรี้ยงเด็กนี่ก็พุ่งหลาวมาจากไหนก็ไม่รู้แล้วมานอน
เหมะอยู่บนตัวผม ประหลาดเสียยิ่งกว่าประหลาด

“คุณโผล่มาจากไหน ทำไมก่อนหน้านี้ผมไม่เห็นคุณเลย” ผม
ตัดสินใจถามออกไป

“ผมควรจะถามคุณมากกว่าหรือเปล่า ผมเดินอยู่ดี ๆ ก็ดันมา
ชนออกคุณเข้าให้”

“...”

“...”

ต่างฝ่ายต่างเงิบ ยิ่งเงิบก็ยิ่งงง หน้างอยู่แล้วก็ยิ่งงงขึ้นไป
อีก อย่างกับว่าใครงกว่าคนนั้นชนะ

เมื่อลองมองไปรอบ ๆ ผมก็พบกับความน่าประหลาดใจอีกครั้ง
เสาไฟริมฟุตพาทกลับมาสว่างแล้วทุกดวง ท้องฟ้าเปิด มวลอากาศ
ไม่อึดอัดเหมือนขามา

ผมเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าถัดจากจุดที่เรายืนอยู่ไม่ถึงห้าสิบ
เมตรมีร่องรอยสนามหญ้าใหม่เกรียมและยุบตัวลงจนเกิดหลุมสีดำ
กะด้วยสายตาดูขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางน่าจะประมาณสองเมตร

ชนหลังคอคอลูกเกรียว เมื่อไม่สามารถหาคำตอบของคำถามได้
เลยแม้แต่ข้อเดียว

“คุณเป็นใคร” ผมเริ่มถามใหม่ด้วยคำถามเบสิก อย่างน้อย
เด็กนี่ก็ต้องรู้ว่าตัวเองเป็นใคร

“แล้วคุณล่ะเป็นใคร”

ผมถอนใจเบา ๆ เมื่อไม่ได้คำตอบ

“แล้วที่นั่นมันที่ไหน”

นอกจากไม่ตอบคำถามผม ไข่เด็กหน้าจะอ่อนนี่ยังถามกลับ
อีก ผมกลอกตาเล็กน้อยก่อนตอบออกไปอย่างตัดราคา

“สวนสาธารณะเฉลิมรนาถ กรุงเทพฯ ประเทศไทย”

“กรุงเทพฯ ประเทศไทย?”

คนตรงหน้าทำหน้างสุดขีด ท่าทางของเขาทำให้ผมรู้สึก
ไม่ชอบมาพากล

“ล้อเล่นหรือคุณ”

นายสิล้อเล่น...ผมคิดในใจ

เห็นตากลม ๆ นั้นเบิกกว้างเหมือนประหลาดใจก็อดคิดขึ้นมา
ไม่ได้ว่า สมมุติฐานเพียง 0.1% ที่เปรยไว้ในใจดูท่าจะมีเค้ากลางขึ้น
มาแล้ว

“แล้วคุณมาจากไหน”

“แบงค็อก”

เด็กน้อยตอบทันควัน เล่นเอาผมกุมขมับ หรือว่าเจ้าเด็กนี้
แค่ต้องการกววนสั้นทำผมเท่านั้นเอง

“กววนดินหรือครีบน้อง” สุดท้ายผมก็อดแหวะไม่ได้ครับ เปลี่ยน
สรรพนามให้เสร็จสรรพ เนื่องจากไม่อยากจะสุภาพกับคนตรงหน้า
อีกต่อไป

“กววนดิน? คุณสิกววนดิน” เจ้าเด็กเริ่มทำหน้าที่เครียด เหงื่อผุด
เล็กน้อยตามไรผม

เขาทำท่าเหมือนนึกอะไรออก จากนั้นก็วิ่งเร็วเข้าไปอ่านป้าย
ตรงหัวมุมถนน ก่อนจะยกมือปิดปาก ทำตาถลนอีกครั้งเหมือนตกใจ
อะไรบางอย่าง มองไปรอบ ๆ ตัวคล้ายต้องการสำรวจว่าตนอยู่ที่ไหน

เมื่อตั้งสติได้ก็วิ่งกลับมาหาผมที่กำลังก้มเก็บถุงขยะที่เหยียบ
อาหารค่ำของผมตกอยู่บนสนามหญ้า ดูแล้วไม่มีอะไรเสียหาย
 โชคดีไป

“ถนนเทวาพิโรธ? เทวาพิโรธบ้างอะไรกัน เมื่อก็ผมยังเดิน

อยู่บนถนนเซนตีโจนาสอยู่เลย”

“ตกลงพอยัง ถ้าพอแล้วก็กลับบ้านไปได้แล้วไป” ถึงจะพูดออกไปแบบนั้น แต่ผมก็พูดไม่เต็มเสียงนัก

“นี่มันไม่ตกลงเลยคุณ...”

เสียงสั้นเรือบวกกับอาการปฏิกิริยาที่มองไปรอบ ๆ ประหนึ่งเด็กหลงทางทำให้ผมยังไม่ก้าวไปไหน ไม่นานน้ำตาเม็ดโตก็ร่วงเฉพาะจากดวงตากลม ๆ คนมองอย่างผมตกใจจนทำหน้าไม่ถูก

“เฮ้ย คุณ ใจเย็น ๆ ก่อน หายใจเข้าลึก ๆ” ผมบอกแล้วพวกคนละอื่นมานั่งที่มานั่งริมทางเดินเพื่อสงบสติอารมณ์ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็แทบไม่มีสติ

หน้าตาท่าทางเด็กนี้ดูไม่เหมือนมิจจาซีฟ และนี่คงไม่ใช่รายการแพรงก์ชาวบ้านออกทีวีหรอก ผมเข็กรอบ ๆ แล้วไม่เห็นกล้องซ่อนอยู่ แถมหน้าซีด ๆ ปากสั่น ๆ นั่นอีก นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมพยายามตั้งสติและสนทนากับคนตรงหน้าอีกครั้ง

“คุณชื่ออะไร มาจากไหน” ช่วยตอบคำถามให้มันดี ๆ ด้วยเถอะ

“ผมชื่อ**ฮาร์ป** บ้านผมอยู่ที่แบงค็อก” หลังหยุดสะอื้นแล้ว ‘ฮาร์ป’ ก็หันมาตอบคำถามผมด้วยสีหน้าจริงจัง

เปอร์เซ็นต์ความเป็นไปได้ของข้อสันนิษฐานที่ตั้งเอาไว้พุ่งพรวดขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ

โอเค ผมควรถามใหม่ให้ละเอียดกว่าเดิม

“เมื่อก็บอกว่าคุณอยู่บนถนนเซนตีโจนาส แล้วถนนเซนตีโจนาสมันคือที่ไหน จังหวัดอะไร ประเทศอะไร” ผมค่อย ๆ ถามอย่างชัดถ้อยชัดคำ แม้จะหวั่นใจกับคำตอบ แต่สติต้องมาก่อน

สองมือเลื่อนไปกุมหัวไหล่คนตรงหน้าเพื่อบอกเป็นนัยว่าคำถามนี้จริงจัง กรุณาตอบอย่างจริงจังด้วย

“ถ้าจังหวัดที่คุณว่าหมายถึงเมืองละกันนะ” ฮาร์ปสลดมหายใจ

เข้าลึก ๆ เหมือนที่ผมแนะนำแล้วเอ่ยต่อ “ผมมาจากเขตเจ็ดของ
แบงค็อกซิตี สาธารณรัฐสยาม หรือ Republic of Siam ครับ”

ช็อกสิครับ

ผมทั้งหัวตัวเองแบบหมดมาด จากนั้นก็หาข้อสรุปในใจว่า
ถ้าเจ้าเด็กนี้ไม่พี้ก็ัญชาจนเพี้ยน มันก็คงมาจากอีกมิติหนึ่งอย่าง
ที่เดาไว้จริงๆ

นี่มันอะไรกันวะเนี่ย!

Chapter 2

ขอเวลานอก

บนโลกนี้มีเรื่องน่าประหลาดใจเกิดขึ้นมากมาย แล้วเรื่องโลกคู่ขนานละ มันน่าประหลาดใจในระดับไหนกัน ผมรู้แค่ว่ามันไกลตัวและเกินจินตนาการไปมากที่สุดทีเดียว

แล้วบนโลกที่มีมนุษย์อาศัยอยู่กว่าเจ็ดพันล้านคนแห่งนี้ ทำไมผมต้องเป็นคนได้สัมผัสมันด้วย

ถ้าไม่มีประสบการณ์ตรงคงไม่มีทางเชื่อ เกิดมายี่สิบเจ็ดปีเรื่องนี้ซึ้งที่สุด ๆ ในชีวิตแล้ว ไม่รู้ว่าหากเกิดเรื่องพิสดารมากกว่านี้ขึ้นอีก ผู้ชายธรรมดาเดินดินอย่างผมจะรับมือกับมันไหวหรือเปล่า

หลังใช้เวลาประมวลผลเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่พักใหญ่ ผมก็ได้มานั่งมองฮาร์ปสูดบะหมี่เหี้ยไทยอย่างเอร็ดอร่อยบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

สุดท้ายก็ตัดสินใจพาเด็กคนนี้นักลับคอนโดมาด้วยเพราะจนปัญญา ไม่รู้จะเอาไปฝากไว้ที่ไหน บอกใครก็ไม่ได้ โยนลงหลุมส่งกลับโลกคู่ขนานยังไม่น่าเป็นไปได้ใหญ่

หลังจากทั้งเถียงทั้งปลอบกันอยู่นาน บวกกับชักใช้ไล่เรียงกันจนชาวสะอาดผมก็มั่นใจว่าฮาร์ปไม่ได้มีเจตนาร้าย

ผมเชื่อแล้วว่าจักรวาลมัลติเวิร์สของมาร์เวลสตูดิโอ นั้นมีอยู่จริง (?)

แวบหนึ่งในตอนนั้นคิดว่าควรจะไปแจ้งตำรวจ แต่จะแจ้งว่าอะไรดีละ มีเด็กหลุดมาจากมิติคู่ขนานหรือ มีคนหลงทางมาจากสาธารณรัฐสยามหรือ ผมเดาได้เลยว่าร้อยเวรจะส่งสายตาแบบไหนกลับมาถ้าผมพูดไปแบบนั้น

จิตใจด้านมืดของผมแอบกระซิบว่าควรตีเนียน เดินผ่านไปเฉยๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น แล้วทุกอย่างจะจบ

แต่จะทำไมไม่เห็นได้ไง ก็ผมเห็น...

ถึงตอนนั้นหูจะดับและฟ้าจะผ่า แต่ผมว่าผมไม่ได้ตาฟาดเสียวิวนาที่นั่น ฮาร์ปปรากฏตัวขึ้นจากอากาศเปล่าๆ...จริง ๆ

ผมทำใจทิ้งเขาไม่ลงหรอก

ระหว่างยีนคิดหาทางหนีทีไล่ ู๊ ๆ ก็ได้ยินเสียงท้องโครบางคนร้องขึ้นมา มันเป็นเสียงระฆังช่วยชีวิตที่ทำให้ผมตัดสินใจได้ทันทีว่าควรทำไงต่อ

ใช่ เสียงท้องร้อง ดังชนิดที่ว่าอยากพาไปหาอะไรกินเดี๋ยวนั้นเลย ตอนแรกยังร้องไห้หน้าตาเม็ดเท่าไข่ห่านอยู่เลย หน้าลิวหน้าขวานขนาดนั้นยังหิวได้ก็ถือว่าน่านับถือ

ฮาร์ปคงรู้สึกเงินอยู่บ้าง เลยรีบเล่าให้ผมฟังว่าก่อนจะทะเลาะมิติมาเขากำลังจะเดินไปกินข้าว

ให้ตาย ใครจะไปคิดว่าแค่เดินไปหาอะไรกินจะโผล่มาอยู่อีกมิติหนึ่งได้ ต่อไปนี้จะเดินไปกินข้าวที่คงมีหลอน ๆ กันบ้างละ ถ้าเกิดหลุดไปอยู่อีกมิติที่ไม่มีกีฬาให้ดู ผมคงเฉาตายไปข้าง

ในเมื่อไม่รู้จะไล่เด็กฮาร์ปไปไหนและด้วยความสงสารลูกนก ลูกกา ผมเลยหิ้วเขากลับมาคอนโดเพื่อซักถามข้อมูลอื่น ๆ ต่อ

ตอนนี้มือของผมมีกระเป๋าเงินกับโทรศัพท์ของฮาร์ปอยู่ เจ้าตัวกำลังกินบะหมี่อย่างเมามัน ไม่ได้แค่รัยเลยว่าตัวของผมจะ

ขมวดยุ่งแค่นี้ สองสิ่งนี้เป็นหลักฐานยืนยันชั้นดีว่าที่ที่เด็กนี้จาก มาคืออีกโลกจริง ๆ เขายินดีให้ผมตรวจสอบเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ ใจ

ผมพูดไม่ออกกับสิ่งที่เห็น โทรศัพท์ของฮาร์ปมีแบตเตอรี่เหลือ เพียง 26% นำแปลกที่มันยังใช้งานได้ ไม่ได้ดับหรือระเบิดไปจาก การเดินทางข้ามมิติคู่นานและปรากฏการณ์ฟ้าผ่า แม้ในมิตินี้จะ ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ของค่ายที่ฮาร์ปใช้บริการ แต่แบตเตอรี่ที่เหลือ อยู่ก็พอจะทำให้ผมสำรวจตัวเครื่องได้คร่าว ๆ

สมาร์ตโฟนของฮาร์ปมีลักษณะเป็นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าคล้าย กับโทรศัพท์รุ่นฮิต ๆ ในบ้านเรา ที่ต่างคือความโปร่งของมัน โทรศัพท์ จากโลกคู่นานนั้นใสจนเกือบจะมองเห็นได้ มีน้ำหนักเบาและมี ฟังก์ชันต่าง ๆ ที่ทันสมัยกว่าของเราอยู่พอสมควร เสียดายว่า ตอน สนองไวกว่า สมาร์ตโฟนเครื่องนี้เน้นสั่งงานด้วยเสียง มีพีเจอาร์การ พุดคุยโต้ตอบที่เหมือนจะดีกว่า เรียกว่าสามารถใช้แทนเลขฯๆ ส่วนตัวได้เลยทีเดียว

น่าที่...

ผมพลิกมันไปมาเพื่อสำรวจเพิ่มเติมก่อนจะพบว่ามือถือ เครื่องนี้สามารถชาร์จแบตเตอรี่ไร้สายได้ แต่ที่นี้คงไม่มีแท่นชาร์จให้ อย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นอีกไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนี้มันคงดับไปเอง

ฮาร์ปบอกผมว่ามันคือ iPhone MR4 จากค่าย Apple

จริงด้วย โลกใบบริษัทยังอยู่ ดีไซน์อาจจะต่างจากที่คุ้นเคยเล็กน้อย แต่ของแอบเปิดแน่ ๆ

ส่วนกระเป๋าของฮาร์ปก็ไม่มีอะไรมาก มีเพียงบัตรประจำตัว ประชาชน บัตรนักศึกษา และเงินอีกนิดหน่อย แต่สิ่งที่น่าสนใจคือ สภาพสตรีบนธนบัตรไม่กี่ใบนั้นต่างหาก

เขาบอกผมว่าเธอคือประธานาธิบดีหญิง ส่วนหน่วยเรียกเงิน ตราคือ ‘บาท’ ไม่ต่างกัน ผมนับ ๆ ดูแล้วฮาร์ปพกเงินแค่สองร้อย

เจ็ดสิบกว่าบาทเท่านั้น

ผมพลิกธนบัตรไปมาอย่างใครรู้ หนึ่งชั่วโมงกว่าที่ผ่านมาก็แต่เรื่องประหลาดใจเกิดขึ้นแบบไม่พัก

“พกเงินแค่นี้เหรออ”

“ไม่ค่อยได้ใช้เงินสดหรอกครับ ส่วนมากสแกนจ่าย” คนที่ก่อนหน้านี้ไม่เงยหน้าจากขามบะหมี่เลยตอบ จากนั้นก็ก้มหน้ากินบะหมี่ต่อโดยไม่สนใจผมอีก

คำตอบนั้นไม่ได้สร้างความแปลกใจให้ผมนัก คิด ๆ ดูแล้วมิติของคนตรงหน้าคงจะล้ำลึกกว่ามิติเราราว ๆ ห้าถึงสิบปี การใช้จ่ายส่วนใหญ่คงปรับให้เป็นระบบอิเล็กทรอนิกส์ไปแทบหมดแล้ว

เป็นโลกที่ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว แต่ก็คงไม่ต่างจนต้องตกตะลึงหรือใช้ชีวิตไม่ได้อะไรแบบนั้น ผู้คนก็มีหุนมีตาเหมือนกัน มิตินั้นมีหลากหลายทวีป หลายเชื้อชาติ และหลายภาษาเช่นเดียวกับที่นี่ แต่น่าจะมีรายละเอียดปลีกย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ ต่างออกไป ขึ้นอยู่กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์

ผมถือวิสาสะดึงบัตรประจำตัวประชาชนของฮาร์ปมาสำรวจ นอกจากโทรศัพท์ไปรุ่งแสงแล้วบัตรประชาชนยังไปรุ่งแสงด้วยเหรอวะ...

ขนาดของบัตรประชาชนไม่ได้แตกต่างกัน เพียงแต่มีลักษณะใสและมีข้อมูลบนบัตรน้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด มีภาพถ่ายของเจ้าของบัตรตรงมุมบนขวาและชิปข้อมูลด้านล่างของรูป

ฮาร์ปหน้าตาดีชนิดที่ว่าสามารถเอาภาพถ่ายติดบัตรประชาชนไปใช้ตั้งเป็นภาพโพรไฟล์เฟซบุ๊กได้เลย ปากเป็นกระจับสี่ชมพู ดั้งโด่ง ผิวเนียนละเอียด แก้มขี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ที่หางคิ้วด้านซ้ายอีก ถ้าบอกรว่าเป็นดาราน้ำใจที่โลกคู่ขนานผมก็คงเชื่อ

ข้อมูลบนบัตรทำให้ผมรู้ว่าตอนนี้ฮาร์ปอายุยี่สิบสามปี

Taenjai Wongthada (แทนใจ วงศ์ธาดา)

Date of Birth: 24 December 199x

Address: 52 Hemanpaksa Lane, District 7, Bangkok
City, Republic of Siam, 7430

ผมร้องว่าวครั้งแล้วครั้งเล่าในใจ พยายามสะกดจิตตัวเอง
ไม่ให้ตื่นตระหนกกับเรื่องนี้ แทบจะกินบะหมี่ในซามของตัวเองไม่ลง
จนต้องบอกยกเลิกการเข้าประชุมเพราะไม่มีสมาธิคุยงานแล้ว ผม
ตอบรับคิวถ่ายและบอกให้ทีมงานส่งบริพมาทางอีเมลแทน

แต่ดูเหมือนจะมีแค่ผมคนเดียวที่ตื่นตื่น เพราะเด็กต้นเรื่อง
ยังคงเคี้ยวลูกชิ้นกึ่งไม่สนฟ้าดินอะไรทั้งนั้น

คือพี่เชื่อแล้วว่ะว่าน้องหิวจริง...

“ยังไม่มีใบขับชีเหรอ”

“อ้อ ใช่ใบเดียวกันนั่นแหละครับ เจ้าหน้าที่มีเครื่องตรวจข้อมูล
จากชิปบนบัตรครับ” ตอบเสร็จก็คืบเกี่ยวหมูเข้าปากต่อโดยไม่สังเกต
สายตาริชยาน้อย ๆ ของผมเลย

พี่พกหลายบัตรกว่า พี่ชนะว่ะน้อง...

หลังซักรประวัติกันอยู่นานสองนานผมก็รู้ว่าฮาร์ปเพิ่งจบ
การศึกษาหมาด ๆ จากวิทยาลัยดนตรี เอกกีตาร์ อยู่บ้านกับแม่แค่
สองคน พ่อเสียชีวิตไปตั้งแต่อยู่มัธยมต้น ไม่มีพี่น้อง ที่บ้านเปิดร้าน
บะหมี่ มีน้ำถึงได้ดูสนใจบะหมี่เฮียไทนัก พิจารณาอยู่นั่น

“คุณล่ะครับ ชื่อบะหมี่อะไร” กระจกน้ำเปล่าลงคอเสร็จ ฮาร์ปก็
เหมือนเพิ่งคิดได้ว่าควรถามอะไรผมกลับบ้าง แววดตาเริ่มสั่นน้อย ๆ
เหมือนระลึกได้ว่าควรแตกตื่น หลังจากลืมหิวไปพักใหญ่เพราะ
มัวแต่หิว

“ชื่อลี” ผมตอบพร้อมจ้องหน้าคนที่นั่งอยู่อีกฟากโต๊ะ

“คุณลีทำงานอะไรครับ”

“นักข่าวกีฬา”

“อย่างเท่ แล้วที่นี่ย่านคุณเหวอครับ อยู่คนเดียวเหวอ” ฮาร์ป สอดสายสายตาไปรอบ ๆ ทำทางสนใจ

คอนโดนี้กว้างขวางแถมมีถึงสามห้องนอน มันคงกว้างไป สำหรับการอยู่คนเดียว ผมพยักหน้าตอบไปโดยไม่คิดจะปิดบัง เขาคงไม่คิดจะยกเค้าผมหรือไข่มุขใหม่

“คุณลีอายุเท่าไรครับ”

“ยี่สิบเจ็ด”

“มีแฟนหรือยังครับ”

“...”

จบคำถามนั้นก็ยังมีเพียงเสียงเข็มวินาทีของนาฬิกาติดผนังที่ส่งเสียง ฮาร์ปเกาแก้มแก้มแก้มหลังจากไม่ได้รับคำตอบจากผม

คือตกใจนิดหน่อยครับ ถามกันอย่างนี้เลยเหวอ จะจีบหรือไง

“เอ่อ...ขอโทษทีครับ ที่นี้เขาไม่ได้ทำความรู้จักกันแบบนี้สินะ”

คนอายุน้อยกว่าหัวเราะแห้ง ๆ แล้วอธิบายว่าในมิติของการไถ่ถามเรื่องสถานะหัวใจไม่ใช่เรื่องเสียมารยาท ทุกคนควรทราบเพื่อจะได้วางตัวถูก ไม่สนิทสนมกับคนมีเจ้าของแล้วจนเกินงาม

เหตุผลก็น่าเชื่อถือดี...ละมั้ง

พอผมจะอำปากตอบ คนถามกลับดูไม่สนใจจะเอาคำตอบจากผมแล้ว แถมยังเปลี่ยนเรื่องไปเลยดี ๆ

“ในเมื่อคุณซักผมแล้ว ขอผมถามคืนบ้างได้ไหมครับ”

“ถามมาได้เลย” ผมเข้าใจคนตรงหน้าดีจึงตอบออกไป เขาควรได้รู้ว่ากำลังเผชิญหน้ากับอะไรและควรจะทำอย่างไรต่อไป อะไรที่พอจะช่วยให้ผมก็อยากช่วย

“คุณลืบอกว่ที่นี่คือกรุงเทพฯ ประเทศไทย”

“ใช่ เราเรียกกันสั้น ๆ ว่าเมืองไทย”

“มันก็คือสยามที่โลกของผม ถูกต้องไหมครับ”

“คิดว่าไชนะ”
 “ถ้าอย่างนั้น เมืองนี้มีถนนชื่อเหมันต์ปึกษาหรือเปล่าครับ”
 คนถามแววตาเป็นประกาย ดูลึ้นให้ผมรู้จักชื่อถนนแห่งนั้น
 เพราะเป็นที่ตั้งของบ้านเขา

ถึงผมจะมั่นใจว่าถนนนี้ไม่มีถนนที่ว่่านั้น แต่ก็หยิบมือถือมา
 เลี้ยวกลับไปเพื่อยืนยันความคิดตัวเอง

ผลลัพธ์ไม่ผิดคาด แต่คงน่าผิดหวังสำหรับฮาร์ป กูเกิลไม่พบ
 ถนนชื่อดังกล่าวเลยในกรุงเทพมหานคร

“ถามไง ๆ มันจะไปมีได้ยังไงเนอะ” ฮาร์ปคงแค้นหัวเราะให้แก่
 ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของตัวเอง

เรื่องน่าเศร้าคือถึงแม้ที่นี่มีถนนเหมันต์ปึกษาจริง แต่ถ้ามัน
 ไม่ใช่โลกของเขา มันจะไปมีประโยชน์อะไร

“คิดว่าจะเอาอย่างไรต่อ” ผมถามตรงประเด็น ในเมื่อชัดเจนแล้ว
 ว่าคนตรงหน้าหลุดมาจากมิติคู่ขนาน คนรู้จักสักคนก็ไม่มี เงินที่ติด
 กระเป๋ามาก็ใช้ไม่ได้ สิ่งที่ต้องทำต่อมาคงเป็นการหาทางออกสำหรับ
 เรื่องนี้

“บอกตรง ๆ ว่าไม่รู้เลยครับ มีดแปดทิศไปหมดเลย”

“แปดด้านใหม่ล่ะ”

“ที่นี่เขาพูดว่ามีดแปดด้านกันหะหรือครับ” ฮาร์ปกะพริบตา
 ปริบ ๆ ดูไร้เดียงสา

นี่คงเป็นอีกหนึ่งความต่างระหว่างสองมิติละมั้ง แต่ไม่รู้ทำไม
 ผมถึงคิดว่ามันตลกดี

“อือ”

พอเห็นว่าคนตรงหน้าหงอยลงไปก็รู้สึกสงสารจึงเปลี่ยนหัวข้อ
 สนทนาเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ส่วนเรื่องที่ว่าเอาไงต่อ ผมมี
 คำตอบในใจแล้ว นี่คงจะเป็นบุญกุศลครั้งใหญ่ที่สุดที่ผมเคยทำมา
 เลยละมั้ง... ถ้ากุศลครั้งใหญ่นี้ส่งผลให้ผมพบรักดี ๆ กับเขาบ้างก็ดีสิ

คิดไปเรื่อยแหละครับ ไม่ได้ทำบุญหวังผลอะไรหรอก

“เมื่อก็บอกว่าแม่เปิดร้านบะหมี่?”

“ครับ” ฮาร์ปตอบพร้อมพยักหน้า แกวตาดูเศร้าวางไป กะจะเปลี่ยนมูตให้ ไหมมันเศร้ากว่าเดิม

“แล้วทำไมถึงดูตื่นเต้นกับบะหมี่นัก ไม่ใช่ว่ากินตั้งแต่เด็กแล้วหรือ?”

“อา...จะว่ายังไงดี น้ำซุ๊ปของที่นี่ค่อนข้างหอม น้ำต้มกระดูกมากกว่า ของผมจะเป็นกลิ่นสมุนไพรครับ เส้นก็ไม่ค่อยเหมือน เพราะแม่ใช้บะหมี่เส้นแบนเป็นหลัก”

“อ้อ บะหมี่เปาะ?”

“ยังไงนะครับ?”

“ข้างมันเถอะ” ผมชี้เกี้ยวอธิบาย คิดว่าถ้าเด็กนี้ไม่วาร์ปกลับโลกเดิมเร็ว ๆ นี้คงได้รู้เอง

“บะหมี่ที่เมืองไทยอร่อยจังครับ” หลังเงยไปนานเขาก็พูดขึ้น พร้อมเผยรอยยิ้มให้เห็นเป็นครั้งแรกตั้งแต่เจอกัน ไม่ใช่ยิ้มกว้างทั้งปากและตา แต่ก็พอจะทำให้ผมได้รู้ว่าฮาร์ปมีลักยิ้มตรงแก้มซ้าย

คำพูดของฮาร์ปทำให้ผมนึกไปถึงพวกดาราต่างประเทศที่ได้ชิมอาหารไทยครั้งแรกยังไงยังงั้นเลย จะว่าไปเด็กนี้มันก็ลึกลับว้าว เกาหลีอยู่เหมือนกันแฮะ หล่อสะอาด ๆ เหมือนพวกไอดอล

และผมก็เชื่อกันใจเลยว่าเขาพูดความจริง คงจะอร่อยจริง ๆ นั้นละนะ ก็เกลียดขามเสียขนาดนั้น

“ไม่แพงด้วยนะ ที่เน้นขายขามเท่าไร” ผมเริ่มสนุกขึ้นมาบ้างแล้ว

“บ้านผมก็ไม่แพงเหอะ ธรรมดาขามละเจ็ดสิบบาท”

“ก็ไม่ถือว่าแพงกว่ากันเท่าไรนี่นา

“ค่าแรงขั้นต่ำเท่าไร?”

“สามร้อยบาทครับ”

ผมหัวเราะในใจ แม้โลกของฮาร์ปจะไฮเทคแค่ไหน แต่ค่าแรงขั้นต่ำก็ยังคงต่ำเตี้ยเรี่ยดินเหมือนที่นี่ สงสัยประธานาธิบดีหญิงคนนั้นก็คงจะไม่เป็นงาน...ไม่ต่างกัน

“ที่นี่ก็เหมือนกัน”

“ได้ชั่วโมงละสามร้อยบาทเหมือนกันหรือครับ แสดงว่าโลกของเราค่อนข้างคล้ายกันมากเลย”

ฮาร์ปพึมพำไปเรื่อยในขณะที่ผมขมวดคิ้วรอบที่ล้าน

“เมื่อก็บอกว่าคุณชั่วโมงละ?”

“ใช่ครับ เรานับการทำงานเป็นชั่วโมง ขึ้นต่ำชั่วโมงละสามร้อยบาท”

ผมแทบอยากจะลากแขนเด็กตรงหน้ากลับไปยังหลุมดำที่สวนสาธารณะแล้วปักตะไคร้เรียกฝนฟ้าคะนอง เพื่อเทพดาจะหมั่นไส้คนไม่ซิงแล้วบันดาลให้ฟ้าผ่าลงมาอีกที ไม่น่าว่าผมอาจถูกส่งไปยังโลกของฮาร์ป โลกที่มีค่าแรงขั้นต่ำชั่วโมงละสามร้อยบาทแห่งนั้น

ถึงผมจะมีงานที่จ่ายค่าตอบแทนค่อนข้างสูงและฐานะทางครอบครัวถือว่าร่ำรวย แต่ก็อดอิจฉาความเป็นอยู่ของโลกอีกมิติไม่ได้

“ไม่เหมือนกันหรือครับ” ฮาร์ปทำหน้าง

จากนั้นผมจึงเล่าให้เด็กตรงหน้าฟังคร่าว ๆ ถึงข้อมูลพื้นฐานของโลกใบนี้ที่เจ้าตัวทะเลมาโดยไม่ได้ตั้งใจ กว่าจะเล่าจบฮาร์ปก็ถามกลับมาว่า ‘จริงหรือครับ’ อยู่ประมาณห้าล้านครั้ง พร้อมกับทำตาโต ๆ แสดงความแปลกใจไปด้วย

เป็นไงล่ะไอ้เด็กน้อย เจอชีวิตดี ๆ ที่ลงตัวของบ้านที่เข้าไปขอบเลยดิ...

หลังทำความรู้จักกันและกันรวมถึงเรียนรู้ข้อมูลจำเป็นสำหรับ

การดำรงชีวิตแล้ว ผมก็ตัดสินใจบอกฮาร์ปว่าคืนนี้ให้เขาค้างกับผม
ไปก่อน ส่วนพรุ่งนี้ก็ค่อยว่ากัน

ตอนนี้เราสองคนคิดอะไรกันไม่ออกหรือครับ มีดแปดทิศ
อย่างที่เจ้าตัวบอกนั่นแหละ ผมใช้ชีวิตแข็ง ๆ ของผมอยู่ดี ๆ ก็มีปัจจัย
ที่ทำให้การดำเนินชีวิตต้องเปลี่ยนไป ไม่ใช่แค่ผม ฮาร์ปเองก็ต้อง
ปรับตัวเพื่อรับมือกับเรื่องบ้า ๆ นี้ด้วย

ถ้านี้เป็นเกมกีฬา ยังไงเราก็ต้องขอเวลานอกไปตั้งหลักและ
แก้เกมกันก่อน แล้วค่อยมาสู้กันใหม่

ใครเจอเรื่องแบบนี้เข้าไปแล้วยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนได้
ผมก็ขอนับถือ

หันกลับมามองคนตรงหน้าอีกทีก็เห็นว่าเจ้าตัวน้ำตาพรื้น

“คุณลืให้ผมพักที่นี่จริง ๆ เหรอครับ” ฮาร์ปถามผมแบบนี้มา
สามรอบแล้ว

“ถ้าถามอีกทีจะไม่ให้อยู่แล้วนะ”

“แล้วคุณจะให้ผมไปนอนที่ไหน”

“ก็นั่นไง ถ้าไม่มีที่อื่นให้ไปก็เลิกถามได้แล้วนะ” ผมตัดรำคาญ
เจ้าเด็กนี่ดูจะเกรงใจที่ต้องรบกวนผมเสียเต็มประดา แต่ก็เชื่อว่าจะมี
ทางเลือกอื่น

“อย่าเพิ่งได้ผมเลยนะ ในโลกนี้ผมรู้จักคุณแค่คนเดียว”

คำอ่อนวอนฟังดูไม่มีอะไรแอบแฝง แต่ทำผมชะงักไปเหมือน
กัน ถ้าเป็นสถานการณ์อื่นมันอาจจะฟังดูโรแมนติคไม่หยอก แต่
ขอโทษเถอะ ไม่ใช่กับสิ่งที่กำลังเกิดตอนนี้แน่นอน เด็กนี่จะไปรู้จัก
ใครได้ไง ก็เพิ่งวาร์ปมาได้ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นนี่นา

“ขอบคุณมากนะครับที่ช่วย แล้วก็ขอบคุณสำหรับมือเย็นด้วย
ว่าแต่...” ฮาร์ปดูจะลังเลเล็กน้อย ดูเหมือนอยากจะทำอะไรสักอย่าง

“มีอะไร”

“คือคุณอิมหรือเปล่า ผมแย่งอาหารคุณกินใช่ไหม”

ทำไมฟังดูแล้วเหมือนผมเป็นหมาเจ้าถิ่นที่ถูกหมาเร่ร่อนตัวน้อยมาแย่งอาหารไปยังไงไม่รู้

ไม่หรอก ฮาร์ปคงเห็นว่าผมอยู่บ้านคนเดียวแต่ซื้ออะหมี่มากินถึงสองห่อ คงกลัวว่าผมจะหิวโซนอนไม่หลับแบบนั้นหรือเปล่า ผมจึงบอกออกไปให้เขาสบายใจ

“เปล่า เขาแถมนะ” ละไว้ในฐานที่เข้าใจเพียงคนเดียวว่าแถม เพราะเป็นโพรโมชันสำหรับคูรั๊ก ผมคิดว่าวันนี้ผมอธิบายอะไร ๆ มากพอแล้ว

“อ้อ”

หลังเงียบไปพักใหญ่ ฮาร์ปก็ค่อย ๆ ยกสองมือขึ้นมาประกบกันแล้วค้อมศีรษะไหว้คนอายุมากกว่าอย่างผม

ที่โน่นเขาก็ไหว้กันเหมือนกันเหออ มีสัมมาคารวะ น่าเอ็นดู

“ขอบคุณมากนะครับ ในความโชคร้ายก็ยังมีความโชคดีอยู่ ผมโชคดีที่คนแรกที่ผมเจอบนโลกนี้คือคุณลี”

ผมก็ไม่รู้หรอกว่าถ้าเป็นคนอื่นปานนี้ฮาร์ปจะไปตกกระก่าลำบากที่ไหน อาจจะทำล้างเศษขี้มูลสถานการณ์อันย่ำแย่ ไม่ก็โดนจับขังในโรงพยาบาลจิตเวชที่ไหนสักแห่ง แค่คิดก็น่าเห็นใจแล้ว

ผมยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย คิดว่าประโยคแสดงคำขอบคุณของเด็กนี้มันฟังแล้วซึ่งดี

“ไม่เป็นไรหรอก พักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

หลังจากจัดแจงให้แขกไม่ได้รับเชิญนอนในห้องนอนเล็กและแนะนำว่าอะไรอยู่ตรงไหน ผมก็หยิบผ้าเช็ดตัวและชุดนอนมาให้กล่าวล่ำลากันเล็กน้อยก็กลับหลังหันเตรียมจะเดินไปยังห้องตัวเอง

“คุณลีครับ”

ยังไม่ทันจะออกจากห้องผมก็ต้องหันกลับมาเผชิญหน้ากับฮาร์ป

“คือถ้าไม่เป็นการรบกวนจนเกินไป...” ฮาร์ปทำน้ำเสียงและ

สีหน้าลำบากใจ

“ยังงี้ก็รบกวนอยู่แล้ว กวนกว่านี้อีกสักหน่อยจะเป็นไรไป”
ผมอดแหยมไม่ได้ นิสัยชอบกวนชาวบ้านนี่แม่ตำประจำ ไม่เว้นแม้กระทั่งกับคนที่เพิ่งเจอเรื่องซ้อออกมา ผมนี่มันนิสัยไม่ดีเอาเสียเลย

คนตรงหน้าอยู่ปาก คงเพราะคำพูดของผม แต่เขาไม่น่าจะกล้าตอบได้หรอกเพราะกลัวไม่มีที่ซุกหัวนอน ฮะ ๆ

“ผมอยากกินบะหมี่ร้านนี้อีก ถ้าวันไหนคุณลิวว่าง ช่วยพาไปกินได้ไหมครับ”

ผมขำอยู่คนเดียวในใจเพราะนึกว่าเขาจะขออะไรยิ่งใหญ่กว่านั้น แค่ขอให้พาไปกินบะหมี่ทำไมต้องทำหน้าที่เหมือนเด็กนักศึกษาขอค่าเทอมเสียขนาดนั้น

“ได้สิ เดี่ยววันหลังพาไป”

ผมรับปากฮาร์ปโดยไม่คิดอะไรมากแล้วเดินกลับห้องตัวเอง ปิดประตู ล็อกห้อง อาบน้ำ แล้วมานอนแผ่หลังบนเตียง

ตาสว่างมาก

รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริง แต่ก็อดหยิกแขนตัวเองแรง ๆ ไม่ได้

เจ็บ แขนแดงไปหมด

ผมพักคิดเรื่องฮาร์ปและมิติคู่ขนานมาอ่านบริฟของรายการ Top-Notch Player ซึ่งมีกำหนดออกอากาศในวันจันทร์หน้า เราจะพูดถึงเรื่องราวน่าสนใจของนักกีฬาทีมชาติไทยสองคนซึ่งเป็นลูกครึ่ง บอกเล่าถึงเหตุผลต่าง ๆ ที่ทำให้พวกเขาเลือกเล่นให้ทีมชาติไทย ไม่ใช่ประเทศที่เขามิเชื่อชาติอยู่ในตัว

ไม่มีอะไรยากและซับซ้อน แพน ๆ อาจจะแปลกใจนิดหน่อยที่เสียงพากย์ในสตูปเป็นเสียงผม ไม่ใช่เสียงพีร์นอย่างเคย

อ่านบริฟและสคริปต์จบเรื่องของฮาร์ปก็ลอยกลับเข้าหัวโดย

อัตโนมัตติเหมือนตั้งโปรแกรมไว้

พรุ่งนี้ผมต้องไปทำงาน และถึงแม้ว่าเขาจะไม่มีท่าทางเหมือนมิจฉาซีพ แต่ผมก็ไม่สบายใจมากพอจะทิ้งคนแปลกหน้าไว้ที่ห้องคนเดียว

จะให้ไปเดินเล่นที่ห้างระหว่างรอผมทำงานก็ดูจะไม่ใช่อะไรที่ดีสักเท่าไร เขายังไม่คุ้นเคยกับมิตินี้ ผมกลัวว่าเขาจะหลงทางเข้าชั้นนอนไม่รู้ว่่าผมคิดมากไปไหม แต่หาข้อสรุปกับตัวเองแล้วว่าไม่มีทางเลือกอื่น

ผมต้องเอาเขาไปทำงานด้วย

ตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่มและผมยังไม่่วง

ในมือมีไอแพดที่เปิดแท็บค้นหามากมายเกี่ยวกับโลกคู่ขนาน มิติเวลา รุหนอน หรืออะไรก็ตามที่จะช่วยให้ความกระจำงแก่สมองอันแสนจะเบลอ แต่ดูจะไร้ประโยชน์...

เท่าที่อ่านดู โลกคู่ขนานยังเป็นแค่สมมุติฐานของมนุษย์เราเท่านั้น ไม่มีหลักฐานใด ๆ บ่งชี้ว่ามีอยู่จริง เราเข้าใกล้คำว่าโลกคู่ขนานมากที่สุดแค่ในภาพยนตร์เอกซัน-ไซไฟเท่านั้น

เมื่อถูกถามไม่สามารถให้คำตอบได้ ผมจึงไล่นึกถึงคนเป็น ๆ ขึ้นมา คิดว่าในบรรดาเพื่อน ครอบครัว และคนรู้จักของผม ใครพอจะช่วยผมกับฮาร์ปเรื่องนี้ได้บ้าง

ที่ตัดออกไปเลยคงเป็นพีเกรท พีรัน พ่อและแม่

ไอ้พีเกรทมันรู้แค่เรื่องกีฬาและการเฟลิร์ตเท่านั้นแหละ นอกนั้นฟังพาได้หรือเปล่าไม่รู้เลย พีรันนี่ผมไม่แน่ใจ แต่คิดว่าไม่น่ารอดเหมือนกัน ส่วนพ่อกับแม่ถ้าดันไปเล่าอะไรเหนือธรรมชาติให้ฟังคงช็อกตาตั้งยิ่งกว่าผม

คนต่อมาที่นึกถึงคือพีคีย์ พี่ชายของผมเอง ไม่ค่อยอยากเรียกมันว่าพี่เท่าไรหรอกเพราะเรียกไอ้คีย์มาตั้งแต่เด็ก ห่างกันสามปีก็จริง

แต่เราโตมาแบบเพื่อน เรียกพี่ศิย์ที่ไรจี้ก็จี้ยังไม่รู้

แต่ผมรักมันมากนะ ถ้าไม่มีไอศิย์ปานนี่คงเป็นผมที่ต้องไปนั่งโต๊ะผู้บริหารแทนมัน วัน ๆ ปวดประสาทกับงานจนไม่มีเวลาหาแฟนแบบที่มันเป็นอยู่แน่ ๆ

ไอศิย์เป็นผู้บริหาร ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวนักธุรกิจ เราผลิตเครื่องตี๋ม ไล่ตั้งแต่ น้ำตี๋ม เครื่องตี๋มชุกกำลัง น้ำหวาน น้ำอัดลม แทบทุกอย่างยกเว้นเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์ นอกจากนั้นก็ยัง มีแบรนด์ขนมขบเคี้ยวด้วย และตอนนี้บริษัทอยู่ภายใต้ความดูแลของไอศิย์คุณศิย์ ตรีษฐ์ สิริตานนท์ พี่ชายของผมเอง

แล้วมันจะรู้อะไรเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ โลกคู่ขนานหรืออะไร ทำนองนี้ไหมวะ ผมว่าโคตรจะไกลตัวเลย วัน ๆ ศิย์มันอยู่แต่กับเอกสาร การประชุม ยอดขายสินค้า เจรจากับลูกค้าและบริหารทรัพยากรมนุษย์ ขึ้นไปเล่าเรื่องนี้ให้ฟังมันคงคิดว่าผมเพี้ยน

ตัดไอศิย์ออกไปแล้วเหลือใครบ้างนะ

ผมมีเพื่อนสนิทอยู่สองสามคน ที่สนิทสุดชื่อไอริว มันเป็นนักแสดงชื่อดัง...ตัดมันออกไปเถอะ

ไม่ได้ดูถูกว่านักแสดงไม่มีความรู้หรืออะไรนะครับ แต่มันเรียนคณะเดียวกับผม แถมยังโตมาด้วยกันตั้งแต่อนุบาล ทำไมผมจะ 모르จักมัน ไอนี่ช่วยอะไรไม่ได้หรอก นอกจากการแสดงที่เรียกว่าซันเทพ และกวอดินเพื่อนไปวัน ๆ ไอริวมันก็ทำอะไรไม่เป็นอีกเลย

พี่แก๊ง พี่รหัสของผมตอนนี้แกเป็นพนักงานบริษัทระดับรองผู้จัดการ วัน ๆ แกทำแต่งงาน ว่างหน่อยก็ชวนเตะบอล พี่ไซค์หันมาจับธุรกิจส่วนตัวได้สองปีแล้ว แต่ละคนที่ผมรู้จักไม่ได้ใกล้เคียงกับเรื่องราวสุดพิสดารนี้เลย

คิดไปคิดมา เพื่อนผมแต่ละคนไม่ค่อยมีประโยชน์เลยแฮะ พวกเขาจะคิดกับผมแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่านั้น

ลองคิดเล่น ๆ ว่าถ้าพาสาร์ปไปออกรายการโหนกระแสของ

คุณหนุ่ม กรรชัย จะเป็นยังไง ผมคิดออกแค่สองอย่าง หนึ่งคือโดน
ชาวบ้านก่นด่าเพราะเอาเรื่องไร้สาระมาพูด โดนหาว่าเป็นคนโกหก
พกลม และสองคือได้ยินเสียงคุณหนุ่มร้อง อู๊ย! ซ้ำไปซ้ำมา

หรือผมควรลี้ภัยไปเวย์ไสยศาสตร์เลยดี ในเมื่อวิทยาศาสตร์
หาคำตอบให้ไม่ได้ ใครคือตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับสถานการณ์นี้
ล่ะ

คุณเจน ญาณทิพย์ คุณริว จิตสัมผัส หมอบลา หมอช่าง ม้า
วัว ควาย?

ยิ่งคิดก็ยิ่งออกทะเล ผมไม่คิดว่าไสยศาสตร์จะเป็นไอเดียที่ดี
สักเท่าไร

จะมีเหลืออีกแต่...เตี้ย แพนเก่าของผม

เขากำลังเรียนปริญญาเอกที่คณะวิทยาศาสตร์ เอกฟิสิกส์ ดู
เป็นคนเดียวที่เข้าเคাঁที่สุดแล้วหากผมต้องการความช่วยเหลือจาก
ใครสักคนในเรื่องนี้

แต่จะให้ไปขอความช่วยเหลือจากเขาได้ไง ถึงจะยังคิดถึงเขา
บ่อย ๆ แต่ผมก็ไม่ได้ติดต่อไปหลายเดือนแล้ว

ในเดือนแรกหลังถูกบอกเลิกผมโทร. ไปอ้อเขาห้าหกครั้งได้
ครั้งสุดท้ายที่คุยกันเขาขอร้องไม่ให้ผมติดต่อไปอีก ใจร้ายโคตร แต่
ผมก็ยอมทำตามที่เขาขอ เพราะตอนนั้นผมเริ่มหมดแรงแล้วจริง ๆ

เตี้ยใจร้ายที่ขอให้ผมงดติดต่อ แต่ไม่ลบผมออกจากเฟรนด์
ลิสต์ในเฟซบุ๊ก ไม่อันฟอลโลว์ผมในไอจี ไม่บล็อกไลน์ ไม่ทำอะไร
เลย แค่บอกว่าอย่าโทร. หรือส่งข้อความหาเท่านั้น

เตี้ยไม่ลบผมก็ไม่ลบ แต่จะให้ผมติดต่อหาเขาตอนนี้ ผมคง
ไม่ทำหรอก

บางทีก็อยากเอาตีนก่ายหน้าผากคิดนะครับ เพื่อจะคิดอะไร
ออกบ้าง

ขนาดผมไม่ใช่คนที่ทะเลาะไปอยู่ในมิติอื่นยังคิดหนักขนาดนี้ ไม่รู้

เลยว่าเด็กที่อยู่ในห้องนอนเล็กจะข่มตาลงหรือเปล่า

เขาจะผ่านคืนนี้ไปด้วยความรู้สึกแบบไหนกันนะ จะนอน
กระสับกระส่ายแบบผมในตอนนี้หรือจะหลับสบายไม่คิดอะไร
เหมือนกับตอนที่หิวแล้วซัดบะหมี่แบบลืมหาย

ผมไม่รู้เลยจริงๆ

